

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce R.F.**, zastoupeného Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou se sídlem Komenského 4, Klatovy, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. září 2011, čj. DSH/12009/11,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

R.F., (dále jen „žalobce“) se žalobou ze dne 23.9.2011 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) vyhotoveného dne 6.9.2011 pod č.j. DSH/12009/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 21.7.2011 (dále jen „*rozhodnutí městského úřadu*“), kterým uznal žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) pro porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů /zákon o silničním provozu/, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „Dne 14.4.2011 v 17:31 hod. řídil po silnici I/22 ve směru od Horažďovic na Klatovy osobní automobil tovární značky ALFA ROMEO, státní poznávací značky (dále jen „*spz*“) ..., se kterým při jízdě v obci

Kocourov překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o minimálně 79 km/h (silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD zde byla uvedenému vozidlu v úseku nejvyšší dovolené rychlosti jízdy 50 km/h naměřena rychlost 134 km/h).“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 8.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že má za to, že byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného na ústním jednání.

K projednání skutku bylo ústní jednání nejprve nařízeno na 27.6.2011 a po žalobcově omluvě s odkazem na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti započaté dne 22.6.2011 na 18.7.2011. Z důvodu nezměněného zdravotního stavu (viz trvalý pracovní neschopnost) se však žalobce ani tohoto jednání nemohl zúčastnit a správní orgán, přestože měl doklad o trvalé pracovní neschopnosti k dispozici, ústní jednání v nepřítomnosti žalobce provedl. Tím podle přesvědčení žalobce byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného na ústním jednání a jeho práva na spravedlivý proces, v důsledku čehož správní orgán zatížil své rozhodnutí vážnou procesní vadou, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

Žalovaný se s právním posouzením a postupem městského úřadu ztotožnil a namítanou vadu neodstranil.

Podle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze v nepřítomnosti obviněného z přestupku věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitý důvod.

Pokud se tedy obviněný neodmítne ústního jednání zúčastnit, ale nedostaví se, nesmí správní orgán věc projednat, pokud obdržel náležitou omluvu, nebo pokud sice omluvu neobdržel, ale obviněný měl k nedostavení se důležitý důvod. Žalobce dále uvedl, že bez ohledu na to, zda se náležitě omluvil či nikoliv, i žalovaný osvědčil, že měl v trvalé pracovní neschopnosti bez povolených vycházek důležitý důvod k nedostavení se k ústnímu jednání, a městský úřad tedy neměl věc projednat v jeho nepřítomnosti. Navíc městský úřad již před jednáním dne 18.7.2011 měl k dispozici doklad o pracovní neschopnosti žalobce a při určité opatrnosti si mohl ověřit (např. telefonickým dotazem u ošetřujícího lékaře, což stejně druhý den udělal), zda tato pracovní neschopnost trvá. Rozhodně se ale k tíži žalobce neměl pouštět do zjišťování možnosti účasti žalobce na nařízeném jednání, když žalobce neměl v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyznačeny žádné vycházky. Již v odvolání žalobce odkázal na relevantní výklad pro obdobné situace, který poskytl Nejvyšší soud ČR ve věci projednávané pod sp.zn. 8Tdo 102/2007, ale v níž obviněný také opakovaně omlouval svojí nepřítomnost a žádal o odročení veřejného zasedání a v níž projednávající orgán také telefonicky kontaktoval ošetřujícího lékaře s tím, že obviněný je schopen účastnit se jednání. Přesto Nejvyšší soud ČR shledal opravný prostředek obviněného důvodným a rozhodnutí zrušil. Postup projednávajícího orgánu označil za nekorektní. Žalobce dále citoval z označeného rozhodnutí následující pasáž: „Právní závěry odvolacího soudu nemohou obstát, neboť jsou v rozporu s dikcí čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“), v němž je obsažen jeden z ústavních principů, jímž je garantováno právo na spravedlivý proces, jakož i dikcí čl. 6 odst. 3 písm. b), c) Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod (dále jen „Úmluvy“). Podle čl. 6 odst. 3 písm. b), c) Úmluvy, každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo mít přiměřený čas a možnosti k přípravě obhajoby a obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Podle čl. 38 odst. 2 v Listině má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Čl. 38 odst. 2 Listiny nutno v daných souvislostech vykládat tak, že každý, o jehož právech a povinnostech má být v soudním řízení rozhodnuto, má mít v rámci práva na soudní a jinou ochranu možnost osobně se účastnit jednání, v němž se rozhodne. Musí mu být reálně umožněno, aby se jednání mohl účastnit, vyjádřit se před soudem k tomu, co je mu kladeno za vinu, a k důkazům, na nichž je obžaloba založena (k tomu přiměřeně např. Nálezy Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 238/2000, II.ÚS 145/02 aj.). Dovolací soud nepochybně, že potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely (viz § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb.) a že samo o sobě ještě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se veřejného zasedání soudu účastnit (viz přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 5Tdo 552/2003). Na druhé straně ale nelze v konkrétním případě spravedlivě žádat, aby obviněný obsah zmiňovaného potvrzení bez dalšího doplnil o údaje ošetřujícího lékaře, z nichž by byl patrný charakter jeho onemocnění, rozsah omezení, jež z toho vyplývají, způsob léčby, přičemž jen za tohoto předpokladu by s ním bylo nakládáno jako s omluvou řádnou. Obviněný nebyl vyzván, aby případně chybějící údaje doplnil. Nebyl-li odvolacím soudem v tomto ohledu nikterak poučen ani instruován, nebyl ani spraven o výsledku jeho šetření ze dne 11.9.2006 (ani toho dne pracovní neschopnost ukončena nebyla), důvodně vycházel z předpokladu, že jeho žádosti o odročení veřejného zasedání bude vyhověno. Učinil-li posléze odvolací soud rozhodnutí jiné, tedy, že omluvu jako řádnou nepřijal a jednal v jeho nepřítomnosti, nelze než jeho rozhodnutí označit za rozhodnutí nepředvídatelné, překvapivé (k tomu např. Nález Ústavního soudu II.ÚS 102/03). Postup odvolacího soudu, který se rozhodl provést veřejné zasedání dne 12.9.2006 bez přítomnosti obviněného, je třeba považovat za takový zásah do zmíněných práv obviněného, jimiž má být garantován spravedlivý proces, který není možno akceptovat. Námitky obviněného jsou důvodné a k odstranění podstatné procesní vady, jejímž důsledkem bylo závažné porušení práva obviněného na obhajobu, je nezbytné provést veřejné zasedání znovu a to za důsledného respektování ustanovení o přítomnosti obviněného v něm a respektování jeho práv zakotvených v čl. 38 odst. 2 Listiny. “. Žalobce zastává názor, že bez jeho přítomnosti neměl městský úřad věc projednat a tím spíše dne 21.7.2011 rozhodnutí vydat, když dne 19.7.2011 obdržel ze dvou zdrojů potvrzující informace o dočasné pracovní neschopnosti žalobce bez vyznačených vycházek.

Žalobce uzavřel, že pokud správní orgán za této situace věc projednal v jeho nepřítomnosti a následně vydal rozhodnutí a žalovaný svým zásahem tuto vadu neodstranil, pak v důsledku tohoto postupu byl žalobce zkrácen na svých právech vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kládou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu a že napadené rozhodnutí je proto nezákonné.

Na podporu svých tvrzení žalobce označil spis žalovaného a napadené rozhodnutí.

Žalovaný v písemném stanovisku vyhotoveném dne 21.12.2011 uvedl, že námitky žalobce nenasvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná, a proto navrhl její zamítnutí.

Dále konstatoval, že se s žalobcovými námitkami detailně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že ačkoliv žalobci již ode dne 13.7.2011, kdy byl na kontrole u svého lékaře, věděl, že se k nařízenému ústnímu jednání (18.7.2011) nebude moci dostavit, tak svou účast na jednání neomluvil a teprve v den ústního jednání zaslal opětovně kopii rozhodnutí o pracovní neschopnosti s vyznačeným datem další kontroly na den 4.8.2011. Takovou omluvu však nelze hodnotit jako včasnou ani bezodkladnou. V daném případě tak městský úřad postupoval striktně v souladu se zákonem, když konal ústní jednání v žalobcově nepřítomnosti a následně vydal rozhodnutí ve věci. Svým postupem žalobce na jeho právech nekrátil. Žalovaný dále odmítl, že by v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal, že městský úřad neměl projednat v nepřítomnosti žalobce vzhledem k důležitému důvodu. Rovněž podotkl, že předvolání k ústnímu jednání na den 18.7.2011 bylo žalobci doručeno dne 4.7. téhož roku, toto předvolání si žalobce osobně převzal na poště, z toho tedy vyplývá, že v době, kdy byl v dočasné pracovní neschopnosti bez vycházek, tak byl schopen si na poště písemnost převzít. Již tato skutečnost tedy zcela jasně dokumentuje, že byl schopen se na poštu dostavit i dne 13.7.2011, kdy byl u lékaře a zjistil, že v den nařízeného ústního jednání bude v pracovní neschopnosti, a pokud by se z ústního jednání chtěl omluvit, mohl tuto omluvu v tento den podat na poště či městskému úřadu zatelefonovat a omluvit se z jednání. Je tak zcela zřejmé, že následná omluva v daném případě nenaplnuje znaky omluvy bezodkladné - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7As 9/2009-66 ze dne 12.3.2009. Žalovaný dále uvedl, že městský úřad neporušil žalobcova práva, když kontaktoval jeho lékařku. Povinností městského úřadu však nebylo si před konáním ústního jednání trvání pracovní neschopnosti ověřovat, neboť omluvit se z nařízeného ústního jednání je povinností obviněného z přestupku a o této povinnosti byl řádně vyrozuměn v předvolání. Vzhledem k uvedenému žalovaný zastává názor, že městský úřad postupoval striktně v souladu s ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, když konal ústní jednání v žalobcově nepřítomnosti a následně vydal rozhodnutí ve věci. Žalobce svým postupem na právech nekrátil.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l. 28 spisu) i žalovaného (č.l. 24 spisu), jak umožňuje § 51 odst. 1 s.ř.s.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotně právní úpravu pro danou věc obsahoval přestupkový zákon ve znění pozdějších novel, přesněji řečeno ve znění účinném ke dni 14.4.2011 (tj. ve znění účinném od 1.1. do 31.7.2011). Aplikován byl též zákon o silničním provozu ve znění účinném k témuž dni (tj. ve znění účinném od 1.1. do 24.5.2011). Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších novel (dále jen „správní řád“), a to ve znění účinném ke dni rozhodování městského úřadu, resp. žalovaného.

Žalobce byl v tomto případě uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4

zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit způsobem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.*

Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *v obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

Žalobce v jediném žalobním bodu tvrdí, že mu správní orgány v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí upřely právo na spravedlivý proces, protože městský úřad, aniž byly splněny zákonem stanovené podmínky, provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti a rozhodl ve věci, a žalovaný tuto vadu neodstranil. Rozhodnutí je proto nezákonné.

Z obsahu správního spisu je pro potřeby posouzení důvodnosti žaloby nutné konstatovat, že po doručení oznámení o přestupku žalobce od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Územního odboru Klatovy, Dopravního inspektorátu Klatovy, dne 6.5.2011 městský úřad písemností ze dne 16.5.2011 oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku a zároveň žalobce předvolal k ústnímu projednání přestupku na 8.6.2011. V předvolání mimo jiné uvedl: „*Nemůžete-li se ze závažných důvodů na toto předvolání ve stanovený den a hodinu začátku jednání dostavit, jste povinen (dle § 59 správního řádu) se bezodkladně s uvedením důvodů osobně správního orgánu omluvit. Toto učinite na tel. č. 376347482, písemně důvody doložíte v dohodnutém náhradním termínu jednání. Za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání apod.*“ Žalobce podle doručky zásilku osobně převzal dne 18.5.2011. Spis dále obsahuje úřední záznam oprávněné úřední osoby, v němž je uvedeno: „*Na podkladě žádosti p. F., který se ke správnímu orgánu dostavil dne 25.5.2011 v 15:45 hod., byl termín ústního jednání přesunut na 27.6.2011 ve 13:00 hod., po jeho návratu z ŘD na poukaz.*“ Dne 23.6.2011 obdržel městský úřad prostřednictvím pošty kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce, které bylo vystaveno dne 22.6.2011, s připojeným dovětkem: „*Omluvení z jednání dne 27.6.2011 z důvodu nemoci.*“ a podpisem žalobce. Podle razítka pošty byla omluva předána k poštovní přepravě dne 22.6.2011. Přípisem ze dne 27.6.2011 předvolal městský úřad žalobce k novému ústnímu jednání na den 18.7.2011. Kromě obsahově zcela shodného poučení jako v předchozím případě městský úřad jednak zvýraznil slovo „**bezodkladně**“ a doplnil: „**V případě přetrvávající pracovní neschopnosti toto doložte potvrzením ošetřujícího lékaře a upřesněním předpokládaného termínu jejího ukončení.**“ (poznámka: zvýraznění textu provedl zdejší soud). Z doručky vyplývá, že zásilka byla uložena na poště, připravena k vyzvednutí dne 30.6.2011 a žalobce ji osobně převzal dne 4.7.2011, což stvrdil svým podpisem. V protokolu o průběhu a obsahu ústního jednání o přestupku ze dne 18.7.2011 je uvedeno, že se obviněný nedostavil, a že jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. Součástí spisu je kopie stejného rozhodnutí o pracovní neschopnosti vystaveného dne 22.6.2011. V rubrice „*záznamy ošetřujícího lékaře...*“ jsou uvedena data kontroly 29.6., 13.7. a 4.8.2011. Podle podacího razítka na přiložené obálce byla zásilka předána k poštovní přepravě dne 18.7.2011 a městskému úřadu doručena 19.7. téhož roku. Z úředního záznamu vyhotoveného dne 19.7.2011 oprávněnou úřední osobou vyplývá, že téhož dne telefonicky kontaktovala

žalobcovu praktickou lékařku a ta sdělila, že žalobce má vydáno předmětné rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 22.6.2011, dochází na uvedené kontroly, jeho zdravotní stav mu však neznemožňuje účastnit se nařízeného projednání přestupku u správního orgánu.

V odůvodnění rozhodnutí městského úřadu k provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce městský úřad uvedl: „Dne 19.7.2011 správní orgán od obviněného dodatečně obdržel kopii Rozhodnutí o jeho dočasné pracovní neschopnosti (viz č.l. 16 spisu), ze které zjistil, že se jedná o stejné Rozhodnutí, kterým již obviněný omlouval svou neúčast na jednání, které bylo nařízeno na den 27.6.2011, tzn. o Rozhodnutí, kterým má pokračovat jeho pracovní neschopnost započatá dne 22.6.2011. Kromě kontroly dne 29.6.2011 je zde zapsána další kontrola dne 13.7.2011 a poté zřejmě plánovaná další kontrola dne 4.8.2011. Z uvedeného je tak zřejmé, že pokud obviněnému toto pokračování jeho pracovní neschopnosti mělo bránit v účasti na ústním jednání nařízeném na den 18.7.2011, o tomto se dozvěděl již při kontrole dne 13.7.2011. I přesto, a přes poučení na zaslaném předvolání k tomuto ústnímu jednání o povinnosti bezodkladné omluvy, obviněný do 18.7.2011 správní orgán nijak nekontaktoval a samotnou kopii tohoto rozhodnutí na poště podal až dne 18.7.2011, tzn. v den konání nařízeného ústního jednání, kdy si byl vědom toho, že správní orgán tuto písemnost před zahájením ústního jednání neobdrží. Z uvedeného důvodu tak tuto následnou omluvu obviněného nelze vyhodnotit jako bezodkladnou, neboť obviněný neměl žádný důvod k tomu, aby svou omluvu nemohl učinit dříve, např. telefonickým kontaktováním správního orgánu ještě před samotným termínem ústního jednání, což byl postup obviněnému i doporučený na předmětném předvolání. Zároveň správní orgán dne 19.7.2011 telefonicky kontaktoval ošetřující lékařku obviněného p. F., aby ověřil údaje uvedené na zaslané kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, přičemž mu bylo sděleno, že p. F. sice k ní dochází na uvedené kontroly a má od 22.6.2011 vydáno předmětné Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, jeho zdravotní stav **mu však neznemožňuje účastnit se nařízeného ústního projednání přestupku u správního orgánu v Klatovech**. Vzhledem k tomu tak správní orgán neshledal u obviněného ani oprávněný důvod pro jeho nedostavení se k nařízenému ústnímu jednání dne 18.7.2011 a jeho dodatečnou omluvu tak vyhodnotil jako nedostatečnou, tzn. nesplňující znaky náležité a bezodkladné omluvy správnímu orgánu, a svůj postup v projednání věci v nepřítomnosti obviněného dne 18.7.2011 tak shledal jako zákonný, neboť dle ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat i tehdy, jestliže se obviněný k projednání, ač byl řádně předvolán, nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Zároveň vzhledem k tomu, že správní orgán má skutkový stav věci postaven najisto na základě podkladů, které byly všechny k dispozici již při vlastním ústním jednání, ke kterému se obviněný vlastní vinou nedostavil, neboť k tomu neměl oprávněný důvod a z tohoto se náležitě neomluvil, bylo přistoupeno dne 21.7.2011 k vypracování a k následnému vydání tohoto rozhodnutí.

K žalobcově odvolací námitce o porušení práva na spravedlivý proces žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „K tomuto zdejší odvolací správní orgán uvádí, že omluvu z ústního jednání, které se mělo konat dne 8.6.2011, a následně po telefonické dohodě došlo ke změně termínu na den 27.6.2011, správní orgán I. stupně na základě zaslané kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti akceptoval a nařídil další ústní jednání na den 18.7.2011. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že k ústnímu jednání na den 18.7.2011 byl odvolatel řádně a včas předvolán, kdy předvolání mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 4.7.2011. Zdejší odvolací správní orgán považuje za potřebné uvést, že ačkoli již od

4.7.2011 odvolatel věděl, že je k jednání předvolán, tak se z ústního jednání neomluvil, ačkoli na písemnosti označené jako předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.6.2011 byl informován o povinnosti se s uvedením důvodu omluvit, k čemuž mu bylo sděleno telefonní číslo. Dále byl odvolatel v předvolání informován, že v případě déle trvající pracovní neschopnosti má toto doložit potvrzením ošetřujícího lékaře spolu s upřesněním předpokládaného termínu ukončení pracovní neschopnosti. Vzhledem k tomu, že až do dne ústního jednání nebyla správnímu orgánu I. stupně doručena žádná omluva z ústního jednání na den 18.7.2011, postupoval správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, když věc projednal v odvolatelově nepřítomnosti. V den následující po dni konání ústního jednání byla správnímu orgánu I. stupně doručena kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti počínající dnem 22.6.2011 s uvedenými kontrolami ve dnech 29.6.2011, 13.7.2011 a 4.8.2011. Z tohoto rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti však jednoznačně vyplývá, že již ode dne 13.7.2011 odvolatel musel vědět, že se ústního jednání v nařízený termín (18.7.2011) nebude moci zúčastnit, neboť věděl, že další kontrolu má od lékaře stanovenou až počátkem měsíce srpna a v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti neměl uvedeny žádné vycházky. Z toho tedy plyne, že aby se mohlo jednat o omluvu včasnou resp. bezodkladnou, musel by se odvolatel omluvit poté, co se dozvěděl, že se ústního jednání nebude moci ze zdravotních důvodů zúčastnit. Tvrzení odvolatele, že správní orgán I. stupně měl k dispozici rozhodnutí o trvající pracovní neschopnosti je v rozporu se spisovou dokumentací, resp. datem doručení na kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, neboť k jejímu doručení došlo až den po konání nařízeného ústního jednání, tedy dne 19.7.2011, tedy správní orgán I. stupně neměl důvod se již před doručením této kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti domnívat, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti počínající dnem 22.6.2011 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 23.6.2011, které dokládalo vznik pracovní neschopnosti dočasného charakteru, je stále platné, neboť nedošlo do 18.7.2011 k jejímu ukončení. Zdejší odvolací správní orgán považuje za zásadní v dané věci uvést, že povinnost omluvit se z nařízeného ústního jednání je stanovena odvolateli, který pokud tak neučiní, nese následky spočívající v projednání věci v jeho nepřítomnosti. Po správním orgánu I. stupně tak nelze vyžadovat, aby si sám prověřoval, zda v případě předložení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti tato trvá i v době dalšího nařízeného ústního jednání.“ K odkazu odvolatele (v této věci žalobce) na trestní věc Nejvyššího soudu ČR vedenou pod sp.zn. 8Tdo 102/2007 a na článek 6 odst. 3 písm. b), c) Úmluvy a článek 38 odst. 2 Listiny žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále konstatoval, že „...zmiňované usnesení Nejvyššího soudu ČR bylo vydáno na základě odlišných skutečností, než které jsou ve věci odvolatele. Zmiňované usnesení bylo vydáno v situaci, kdy ačkoli byla soudu doručena řádná a včasná omluva z důležitého důvodu, byť dotazem na lékařku bylo zjištěno, že mu zdravotní stav nebrání v účasti na veřejném zasedání, soud omluvu neakceptoval a věc projednal v nepřítomnosti obviněného. Ve věci odvolatele však byly jiné okolnosti, kdy odvolatel omluvu přede dnem nařízeného ústního jednání správnímu orgánu I. stupně nedoručil omluvu a došlo k jejímu zaslání až v den ústního jednání, tedy byla doručena až následující den po ústním jednání. Jak již bylo výše uvedeno, o skutečnosti, že se odvolatel nebude moci dostavit k ústnímu jednání, však odvolatel věděl již od kontroly ze dne 11.7.2011 (poznámka soudu: správně 13.7.2011), tedy měl dostatek času o této skutečnosti správní orgán I. stupně vyrozumět, tedy v daném případě nešlo o akutní důvody, které by znemožňovaly odvolateli se omluvit včas, tedy následnou omluvu v daném případě nelze považovat za bezodkladnou a jako takovou ji nelze akceptovat. Zdejší odvolací správní orgán dále poznamenává, že správní orgán I. stupně neporušil ani Úmluvu o ochraně

lidských práv a základních svobod ani Listinu základních práv a svobod, když lze jednoznačně konstatovat, že odvolateli bylo umožněno řádně hájit svá práva, být přítomen jednání, k podkladům a dokazování se vyjádřit, když odvolatel byl řádně a včas předvolán k ústnímu jednání, předvolání mu bylo osobně doručeno do vlastních rukou, avšak odvolatel se bez omluvy k ústnímu jednání nedostavil. Vzhledem k tomu, že se odvolatel neomluvil, ačkoli byl o této povinnosti řádně v předvolání vyrozuměn, musel si být vědom skutečnosti, že může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Zdejší odvolací správní orgán dále poznamenává, že správní orgán I. stupně musí odvolateli uplatnění jeho práv umožnit, avšak není oprávněn uplatnění práv na odvolateli vynucovat.“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí znovu zdůraznil, že v případě žalobce byly odlišné skutečnosti týkající se omluvy než v případě řešeném Nejvyšším soudem ČR, a že tedy „...nelze dané usnesení považovat za závazný právní názor ve věci omluvy odvolatele.“, a že správní orgán I. stupně „... nebyl povinen si sám ověřovat, zda pracovní neschopnost odvolatele dále trvá, naopak lze jednoznačně konstatovat, že povinností odvolatele bylo se z nařízeného ústního jednání omluvit, když si byl vědom, že se jej nebude moci zúčastnit. K porušení práv odvolatele tak jednoznačně nedošlo.“.

Podle § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Žalobce v podané žalobě netvrdí, že by jej městský úřad předvolal k ústnímu jednání na den 18.7.2011 v rozporu s ustanovením § 59 věty první, druhé a třetí správního řádu. Že byla splněna zákonná podmínka řádného předvolání pro konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku zakotvená v § 74 odst. 1 přestupkového zákona, je ostatně potvrzeno konstatací příslušné části správního spisu výše. Doručením předvolání vzniká předvolané osobě povinnost dostavit se včas na správním orgánem v předvolání určené místo (věta před středníkem § 59 správního řádu).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009-66 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nss.cz) uvedl, že z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoli o „omluvě předem“, ale o na „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněním časovým odstupem od události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které

bránily uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“

K interpretaci pojmu „náležitá omluva“ nebo „důležitý důvod“ se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.9.2007, č.j. 7As 34/2007-56. Uvedl, že *„za vadu řízení by bylo třeba považovat stav, pokud by věc byla projednána v nepřítomnosti obviněného z přestupku, který se sice nedostavil bez náležité omluvy, ale byla by zde existence důležitého důvodu. Z hlediska povinnosti součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu vyhodnotit též závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný z přestupku nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu.“* Ve stejném rozsudku soud konstatoval: *„Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“*

Ke stejné otázce též soud uvedl v rozsudku ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008-41, že: *„...posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovení § 74 zákona o přestupcích. Naposledy citované ustanovení, stejně jako žádné jiné ustanovení zákona o přestupcích, neobsahuje definici pojmu „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“, stejně jako neobsahuje výslovnou podmínku, aby tvrzená nemoc, má-li být důvodem podle § 74 zákona o přestupcích, nutně musela být prokázána průkazem práce neschopného občana. Uznal-li tedy správní orgán I. stupně jako důvod neúčasti žalobce u ústního jednání dne 16.12.2005 pouhé písemné oznámení jeho právního zástupce, že se žalobce pro nemoc nemohl dostavit, aniž by současně s touto omluvou byl předložen doklad o pracovní neschopnosti, pohyboval se v mezích správního uvážení a stručně řečeno takovou omluvu mohl uznat jako náležitou...“.*

Ze shora předestřené argumentace napadeného rozhodnutí je nepochybné, že se žalovaný při posouzení podmínek pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce zcela pohyboval v intencích právních názorů vyslovených k ust. § 74 přestupkového zákona Nejvyšším správním soudem. Žalobní námitka, včetně jejího zdůvodnění a odkazu na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 8 Tdo 102/2007, se zcela shodovala s odvolacími výtkami žalobce. Žalovaný se s odvolacími výhradami žalobce velmi podrobně, v souladu se zákonem, stávající judikaturou a příléhavě vypořádal. Jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč nepovažoval žalobcovu právní argumentaci za důvodnou a proč posoudil jeho námitky jako liché, neopodstatněné a mylné. Soud se závěry žalovaného i jejich zdůvodněním bezezbytku ztotožňuje a v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130).

Za potřebné považuje soud zdůraznit, že povinnost omluvy pro případ, že se předvolaná osoba nemůže dostavit včas na uvedené místo, je výslovně zákonem stanovena předvolané osobě (§ 59 správního řádu). Způsob, kterým omluvu správnímu orgánu sdělí (písemně, telefonicky, faxem, emailem, atd.) není zákonem předepsán. Podstatné je, že zákon vyžaduje, aby omluva byla bezodkladná. Požadavek bezodkladnosti takové omluvy nemůže být naplněn, jestliže osoba v den konání ústního jednání podá k přepravě omluvu v podobě

kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti u provozovatele poštovních služeb za situace, kdy z předmětného rozhodnutí o pracovní neschopnosti již prokazatelně 5 dnů před termínem ústního jednání má vědomost o tom, že v době jeho konání nebude uschopněna a současně nemá povolené vycházky, které by jí účast umožnily. Městský úřad žalobci v rámci předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.6.2011 poskytl žalobci rozsáhlé procesní poučení, včetně poučení podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Navíc výslovně žalobce vyzval, aby v případě přetrvávající pracovní neschopnosti toto doložil potvrzením ošetřujícího lékaře a upřesněním předpokládaného termínu jejího ukončení. Žalobce tak nemohl oprávněně očekávat, že městský úřad sám ověří u ošetřující lékařky, zda dočasná pracovní neschopnost, o níž již dříve správnímu orgánu zaslal doklad, trvá či nikoliv. Městský úřad současně neporušil žádnou zákonem uloženou povinnost, pokud z vlastní iniciativy nečinil kroky k ověření. Taková povinnost mu totiž nevyplyvá z žádného konkrétního ustanovení správního řádu či přestupkového zákona a nelze ji dovodit ani ze základních zásad činnosti správních orgánů (§§ 2 až 8 správního řádu).

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 13.9.2007, č.j. 7 As 34/2007-56, i při existenci důležitého důvodu je nezbytné vyhodnotit závažnost skutečnosti, pro kterou obviněný z přestupku nemožnost dostavit se na předvolání náležitě neomluvil. Za náležitou ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona nelze považovat takovou omluvu, kterou předvolaná osoba bez závažných důvodů neučinila bezodkladně. Sama důležitost důvodu k nedostavení se k ústnímu jednání, tedy okolnost, že pracovní neschopnost trvala a vycházky povoleny nebyly, jak žalobce uváděl, tudíž nepostačí. Žalobce pak v podaném odvolání ani v žalobě žádné závažné okolnosti, které by bránily včasné omluvě, nezmiňoval.

Pokud žalobce městskému úřadu vytýkal, že se k jeho tíži neměl pouštět do zjišťování možnosti účasti žalobce na nařízeném jednání, když žalobce neměl v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyznačeny žádné vycházky, soud uvádí, že předmětné zjištění z telefonické informace ošetřující lékařky sice městský úřad nesprávně vyhodnotil když dovodil, že *„neshledal u obviněného ani oprávněný důvod pro jeho nedostavení se k nařízenému ústnímu jednání dne 18.7.2011 a jeho dodatečnou omluvu tak vyhodnotil jako nedostatečnou, tzn. nesplňující znaky náležité a bezodkladné omluvy správnímu orgánu“*, avšak jeho pochybení odstranil žalovaný, který splnění podmínek pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce dovozoval výlučně z okolnosti, že omluva žalobce nebyla učiněna bezodkladně, tedy včas (viz str. 5, poslední odstavec).

Jen pro úplnost pak soud konstatuje, že skutkové okolnosti ve věci posuzované Nejvyšším soudem ČR v rozsudku sp. zn. 8 Tdo 102/2007 byly odlišné od žalobcova případu, jak správně vyložil žalovaný, a proto poukaz na něj byl nepřipadný.

Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce v řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, nebyl zkrácen na právu na spravedlivý proces, pakliže zákonné předpoklady pro postup podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona byly splněny. Závěr, že v žalobcově případě nelze následnou omluvu k ústnímu jednání považovat za bezodkladnou a nelze ji akceptovat, soud považuje za závěr zcela legální.

Žaloba nebyla důvodná a soud jí proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová